

LBRIS

We know
books

Al. Mitru

LEGENDELE OLIMPULUI
VOLUMUL II
EROII

LITERA
București

CUPRINS

PERSEU

Zeus se îndrăgostește de Danae	5
Acrisiu descoperă crima	6
Pescarul Dictis găsește pe mare lada	7
Regele insulei Serifos urzește un plan	9
Sfatul zeului Hermes	11
Perseu o răpune pe Meduza	12
La titanul Atlas	14
Deasupra Etiopiei	16
Perseu o cunoaște pe fiica lui Cefeu	18
Monstrul lui Poseidon este răpus	20
Lupta cu Fineu	21
Întoarcerea în Argos	23
	26

HERACLE

Zeus vestește sosirea pe lume a fiului său	28
Alcmena devine mamă	29
Lupta cu șerpia zeiței Hera	30
Amfitrion îl trimite pe Alcide să învețe meșteșugul armelor	32
Geloasa Hera îl lovește din nou crunt pe fiul Alcmeniei	34
La oracolul din Delfi	34
Tânărul alege drumul virtuții	36
Sosirea la Micena	37
Răpunerea leului din Nemea	39
Spre mlaștinile Lernei	41
Lupta cu hidra	43
Păsările stimfaliene	44
Căprioara zeiței Artemis	46
Mistrețul din Erimant	47
Grajdurile lui Augias	51
Taurul lui Poseidon	53
	55

Plecarea spre Tracia	57
Biruința asupra morții	58
Aducerea cailor lui Diomede	60
Cingătoarea Hipolitei	61
Lupta cu amazoanele	62
Vacile lui Gerione	63
În ținutul lui Hades	65
Răpirea câinelui Cerber	66
Înfrângerea lui Nereu	68
Eliberarea lui Prometeu	70
Heracle aduce merele de aur	73
Înșelăciunea lui Nesus	75
Hera urzește eroului noi suferințe	77
Apoteoza lui Heracle	79

TEZEU

Micul Tezeu îl cunoaște pe eroul Heracle	81
Dobândirea sabiei și sandalelor lui Egeu	83
Primele lupte ale feciorului Etrei	84
Sciron și Procust	86
Intrarea în Atena	88
Egeu își descoperă fiul	90
Plecarea în insula Creta	91
La zeul marilor, Poseidon	94
Tinerii sunt salvați	96
Tezeu ajunge regele Atenei	98
Pierderea Antiopei	100
O uneltire a zeiței Afrodita	101
Tragicul sfârșit al lui Hipolit și al Fedrei	103
Înlănțuirea din Infern	106
	107

DEDAL ȘI ICAR

Taurul lui Poseidon iese din mare	111
Regina îl odrăslește pe Minotaur	112
Dedal construiește labirintul	114
Căderea lui Icar	116
La regele Cocalos	118
	120

CASTOR ȘI POLUX

Zeus se prefăce în lebădă	123
Eliberarea Elenei din Atena	125
Spre alte isprăvi	127
Cearța cu fiii lui Afareu	129
Polux își împarte nemurirea cu fratele său Castor	130

BELEROFON

Anteea îi învinuiește pe nedrept	133
Regele Pret îl trimite la moarte	134
Prinderea calului înaripat Pegas	136
Pieirea Himerei	138
Beleroфон îi cere socoteală lui Zeus	139

ASCLEPIO

Apolo o amăgește pe fiica regelui Flegias	141
Corbul o părăște pe Corona și zeul o ucide	144
Micul Asclepio este salvat și dat în grija centaurului Hiron	146
Fiul zeului luminii începe să vindece bolile	147
Hades cere moartea lui Asclepio, dar...	150

MELEAGRU

Artemis trimite mistrețul în Calidon	151
Aiteea se învoiește cu plecarea fiului său	155
Eroii se strâng în Calidon	156
Lupta se pornește	157
Cearța din pricina Atalantei	158
Năvala cureților și ultima biruință	160

ORFEU ȘI EURIDICE

Un cântăreț fără seamăn	162
Pierderea frumoasei Euridice	166
Orfeu pătrunde în Infern	167
Zeul Hades se îmblânzește	169
Numai cântecul îi rămâne	171

ÎNTEMEIEREA TEBEI

Cadmos; Zetos și Amfion; Oedip	174
Doborârea balaurului lui Ares	177

Nașterea poporului teban din colții de balaur	179
Urmașii lui Cadmos ridică Teba cea cu șapte porți	180
Oedip își ucide, fără să știe, tatăl	182
A doua crimă: căsătoria cu Iocasta	184
Pustiu și lacrimi au hotărât zeii	185

EXPEDIȚIA ARGONAUȚILOR

Fiul lui Eson se întoarce în Iolco	187
Regele pune la cale pieirea lui Iason	188
Berbecul cu lâna de aur	189
Pregătirea mării călătorii	192
Plecarea spre țara lui Eete de la capătul lumii	193
Eroii sunt îndemnați să ducă o viață tihnită în Lemnos	194
Uriașii cu câte șase brațe	195
Pierderea lui Heracle în Misia	197
Înfrângerea bebricilor	198
Salvarea lui Fineu de hidoasele harpii	199
Argonauții zăresc crestele Caucazului	200
În palatul soarelui	202
Eros o țintește în inimă pe Medeea	203
Eete vrea să-l trimită pe Iason la moarte	205
Hera îi trimite un vis Medeei	207
Semănarea colților de balaur pe glie	208
Răpirea lânii de aur	209
Fuga Medeei cu Iason	211
Căsăpirea micului Absirt	212
Întoarcerea la Iolco	213
Pelias este fiert într-un cazan chiar de către fetele sale	214
Glaucă și Creon sunt cuprinși de flăcări	216
Fuga Medeei și prăbușirea corabiei Argo	217

RĂZBOIUL TROIAN

Dealul greșelilor	220
Priam se urcă pe tronul lui Laomedon	220
Fiul nou-născut de Hecuba este părăsit pe Muntele Ida	221
Mărul discordiei cade în mijlocul nunții zeiței Tetis cu Peleu	222
Începe cearta între cele trei zeițe	223

Paris îi dă Afroditei mărunul de aur	226
Răpirea Elenei cea frumoasă	227
Sfatul înțeleptului Nestor	228
Ulise se preface că e nebun	230
În căutarea lui Ahile	231
Un flăcău îmbrăcat în haine de fată	233
Adevărul iese la iveală	234
Zeii cer o jertfă la plecare	235
Plecarea spre Asia	236
Se aşază tabăra aheenă	238
Nouă ani de lupte sângeroase	239
Cearta dintre Ahile şi Agamemnon	240
Agamemnon este amăgit de Morfeu	241
Oastea aheenă vrea să se întorcă acasă	243
Zeii îi atăţă pe războinici	244
Hector îl răpune pe Patrocle	245
Ahile se hotărăşte să intre în luptă	246
Doborârea lui Hector	248
Priam dobândeşte trupul fiului său	249
Troienilor le vin ajutoare	251
Înfrângerea lui Memnon, regele etiopienilor	252
Apolo îndreaptă săgeata lui Paris spre călcâiul lui Ahile	253
Eroul răpus este adus în tabără	254
Sfârşitul lui Paris	256
Ulise se strecoară în Troia	257
Calul de lemn	258
Laocoon înţelege şiretlicul aheilor	259
Aheii ies din calul de lemn	260
Troia este arsă până la temelii	261
ÎNTOARCEREA AHEILOR ÎN ELADA	264
Menelau porneşte spre patrie, împreună cu Elena	264
Ahile, ca semizeu, se aşază în insula Leuce, căsătorindu-se el cu frumoasa Elena	266
Nimicirea amazoanelor	267
Pedepsirea lui Aias din Locrida	268
Înecarea corăbiilor la capul Cafareu	270

Agamemnon este ucis la întoarcerea acasă de soţia necredincioasă	271
Răzbunarea lui Oreste	272
PĂŢANIILE LUI ULISE	275
În peştera ciclopului Polifem	276
Uriaşul este orbit cu un trunchi înroşit în foc	278
Aheii se leagă sub pântecul oilor şi ies din peşteră	280
În insula lui Eol şi în ţinutul lestrigonilor	281
Pe tărâmul vrăjitoarei Circe şi în Infern	283
În insula Ogigia, la Calipso	285
Pluta este cufundată de Poseidon	286
Ospetia lui Alcinou	287
Ulise îşi povesteşte rătăcirile	288
Întoarcerea în Itaca	289
Porcarul Eumeu îi destăinuie lui Ulise faptele peşitorilor	290
Planul făurit împreună cu Telemah	292
Încă o noapte	293
Pedepsirea peşitorilor	294
AVENTUROASA CĂLĂTORIE A LUI ENEA	297
Pierderea Creusei	299
Hera începe să-i lovească iarăşi pe troieni	300
Zeii penaţi arată drumul spre Italia	301
Moartea bătrânului Anhis	303
Zeus prezice strălucirea Romei	304
În Cartagina	305
Regina Didona se îndrăgosteşte de Enea	307
Didona îşi străpunge inima de mâhnire	308
Noua patrie a troienilor	309
Pe Câmpiile Elizee	310
Războiul iscat din pricina Laviniei	311
Întemeierea Romei	313
NOTE	315

Legendele Olimpului. Volumul II. Eroii

Al. Mitru

Ediția de față reproduce textul apărut la Editura Litera,
Biblioteca pentru toți, București, 2011

Copyright © 2022 Grup Media Litera

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35;

021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii

Corectură: Nicoleta Valentina Arsenie, Ana Ion

Copertă: Andreea Apostol

Prepress: Codruț Radu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Mitru, Al.

Legendele Olimpului. Volumul II. Eroii / Al. Mitru – București:

Litera, 2024

ISBN 978-630-342-075-2

821.135.1

PERSEU

În cântecele vechi¹ se povestește că ar fi viețuit odinioară, în preavestitul oraș Argos², un rege care se numea Acrisiu. Și regele avea o fiică de o frumusețe uimitoare. Copila se chema Danae. Poeții o slăveau în versuri și regii îi trimiteau daruri. Numărul peșitorilor era atât de mare, încât palatul lui Acrisiu nu dovedea să-i mai cuprindă. Și regii, care mai de care erau mai falnici, mai puternici. De ar fi fost unul ales, se supărau, desigur, ceilalți. S-ar fi iscat poate războaie. De aceea regele Acrisiu stătea mereu în cumpănă și-i amâna pe fiecare cu vorbele-i meșteșugite, să treacă timpul, să se mai gândească.

Mai avea regele și-o supărare. Se făceau grâne prea puține, deși pământul era bun. Ploua prea rar și râul³ ce străbătea întreg ținutul seca mereu în timpul verii. Poporul nu avea bucate.

Era nevoie de un flăcău să țină frânele puternic. Supușii deseori cârteau, pentru că în casa lui Acrisiu erau bucate din belșug, iar pruncii lor piereau de foame. Și regele era bătrân. N-avea pe nimeni ca ajutor. Copila lui era prea slabă, și-apoi urma să se mărite, să plece din ținutul Argos. Îi trebuia deci regelui braț de bărbat pe lângă casă. Voia să aibă un fecior.

S-a dus atunci regele Acrisiu la un oracol⁴. A dăruit acolo aur, a făcut jertfe și libații, și a cerut zeilor sfat:

— Cum aş putea, preamăriți zei, să dobândesc încă un prunc, dar nu o fată – fată am! –, ci un băiat, un fecior vrednic, care să îmi fie de ajutor și la greutăți și la necaz?

Oracolul i-a dat răspunsul:

— Tu nu vei căpăta, Acrisiu, niciun flăcău; ești prea bătrân; dar fiica ta, mândra Danae, va fi în puțină vreme mamă... Odrasla ei va fi băiat.

O! Cum s-a bucurat Acrisiu. A socotit că fiica sa va face nuntă în curând, își va găsi un mire bun și o să aibă un copil.

— Va fi băiat? Îmi pare bine... Atunci... atunci, nu mai am grijă. Nepotul meu o să mă ajute și îmi va ține loc de fiu...

Însă oracolul acela a mai grăit:

— Va fi ce ți-ai dorit: fecior. Atâta că acest urmaș te va răpune într-o zi... Tu vei pieri de mâna lui... Deci nu te bucura zadarnic.

— Mă va ucide el pe mine, bunicul lui? a strigat regele Acrisiu. Și cum?... Și când?... Grăiți, voi, zei nepieritori, cum să împiedic crima asta?...

— Nu poți s-o împiedici, au spus zeii. Tu vei muri, într-un amurg, de mâna fiului Danaei!...

ZEUS SE ÎNDRĂGOSTEȘTE DE DANAE

S-a înspăimântat regele Acrisiu și s-a întors în țara sa, cu ciudă în suflet pe copila ce îi era înainte dragă. Și ca să împiedice ursita, a dat poruncă să se facă o închisoare sub pământ. Aici a dus-o pe Danae. A închis-o bine sub zăvoare și a încredințat-o unei slave. (O sclavă ce-i fusese doică.)

— Aici va sta ascunsă fata, până la moartea mea târzie, a rostit regele Acrisiu. Să nu o poată vedea nimeni, cât voi trăi. Că-i prea frumoasă și prea blândă, și s-ar putea s-o îndrăgească vreun prinț, sau poate chiar vreun zeu... și să mi-o ceară de soție. Sau, mai rău, să îmi răpească fata, fără măcar să îmi ceară

voie. Fără de soț, ea n-o să poată să aibă nici copii. Și, neavând fecior Danae, nu sunt primejdii pentru mine...

Atât că înspăimântatul rege uitase că în Olimp stătea Zeus cel cu puteri nemărginite. Zeus putea să vadă fata și în închisorile de piatră.

Și aducându-i Hermes vestea că fata regelui din Argos a fost închisă sub zăvoare, Zeus a și căutat spre ea. I-a cercetat înfățișarea. Iar Danae era albă, cu pielea caldă, de mătase, cu ochii verzi ca valul mării și părul roșu ca văpaia. Într-un cuvânt era frumoasă... Și Zeus s-a aprins pe dată.

— Danae, fata lui Acrisiu va fi soția mea chiar astăzi!... a grăit Zeus către Hermes.

— Dar cum vei izbuti, o, Zeus? a întrebat Hermes cu mirare. Danae este zăvorâtă în temnița de sub pământ, bătută în plăci grele, de bronz, și, nu știu, zău, cum vei pătrunde...

— N-ai teamă, fiule!... a zămbit Zeus. Nunta ce vreau s-o săvârșesc va fi altfel decât socoți. Tu du-te acum... Întoarce-ți fața și caută de păstrează taina!

Și Zeus s-a schimbat, vicleanul, nu în taur, flăcău sau cuc⁵, ci într-o ploaie aurie, care a căzut peste orașul lui Acrisiu. Iar ploaia asta aurie a străbătut, după voința marelui Zeus, printre pietre și printre plăcile de bronz; și a ajuns în încăperea unde stătea sub zăvor Danae. A învăluit-o pe copila ca într-o fierbinte îmbrățișare⁶.

ACRISIU DESCOPERĂ CRIMA

Danae a devenit astfel soția lui Zeus, olympianul.

Lunile au început să treacă, și chiar la timpul convenit copila regelui Acrisiu a dobândit un fiu bălai, frumos ca soarele din slavă și fără seamăn de voinic, căruia ea i-a zis Perseu.

Nu știa, biata, cum să ascundă această crimă a lui Zeus. Pruncul, ca toți copiii lumii, râdea, plângea și se juca. Dar, într-o zi, tatăl Danaei trecu pe lângă locul unde era închisă fata lui. Și dinăuntru se auzea glas de copil și râs zburdalnic.

Repede, tatăl smuci ușa, care fusese zăvorâtă. O trase pe doică la o parte... (deși sârmana încercase să arunce un vâl peste copil) – și ce văzu? Danae, fata ce fusese închisă să n-o vadă nimeni, ținea la sânul ei un prunc.

— Doica să fie spânzurată! a zis Acrisiu spre ostașii care stăteau la uși de pază. Iar tu, netrebnică Danae, mă vei urma pe loc în templu. Și ai să îmi juri cine e tatăl acestui prunc nelegiuit...

Dusă de plete până în templul lui Zeus, care se ridica în mijlocul cetății, Danae a trebuit să spună că regele din cer i-e soțul și tatăl pruncului Perseu.

— Minți, ticăloasă fără seamăn, a grăit regele Acrisiu. Și tare aș vrea să te ucid cu mâna mea, aici, în templul marelui Zeus, olimpiianul, pe care tu-l năpăstuiești. De ți-ar fi soț, cum spui, nebuno, el ți-ar veni într-ajutor. Dar uite-l... Uite-l!... Stă pe soclu și te privește neclintit...

— Răspunde, Zeus, îți sunt soață?... Nu ai pătruns la mine tu, sub chipul unei ploi de aur, în acea zi de neuitat, și-apoi te-ai preschimbat în zeu, spunându-mi singur cine ești?... Răspunde, Zeus!... zicea fata, și pletele și le smulgea și se bătea în piept cu pumnii.

Însă mărețul olimpiian privea tot neclintit la fată. Privea cu ochii lui de piatră. Nu îndrăznea să scoată o vorbă, pentru că se temea de Hera. Ea și aflase de întâmplare, stătea în cer, pe un nor albastru, și asculta ce se vorbea.

...Și văzând regele Acrisiu că Zeus stă tot nemișcat, a chemat iute niște meșteri. A poruncit să i se facă o ladă mare, aurită, un fel de cufăr zăvorât.

În acest cufăr a închis fata și pe micuțul ei Perseu. Le-a dat merinde: niște fructe și o amforă plină cu apă. Și-a azvârlit cufărul în valuri, fără să asculte cum striga biata Danae hohotind:

— O, tată, rege, fie-ți milă... Nevinovată sunt, îți jur!... De nu vrei să te înduri de mine, fii bun măcar cu acest prunc venit pe lume fără voie... Nepotul tău e, tată drag...

Dar valurile au luat lada și au purtat-o, îndelung, deasupra verzilor genuni unde sălășluia Poseidon⁷.

Zeus privea din cer cu grijă, dar nu putea să îi ajute, pentru că Hera-i sta alături și-l priveghea bănuitoare.

PESCARUL DICTIS GĂSEȘTE PE MARE LADA

Și-a tot plutit în voie lada, pe valurile înspumate, trântită în gropnițe de ape, lovită uneori de stânci, până când dusă de furtuni a nimerit între Ciclade⁸. Iar înlăuntrul ei ședeau, flămânzi și însetați, Danae și pruncușorul ei, Perseu. Erau și uzi până la piele și tremurau, pătrunși de frig. Nu mai aveau nicio nădejde și așteptau să se cufunde sicriul plutitor în care își trăiau ultimele clipe.

S-a întâmplat însă ca, în ziua când a ajuns între Ciclade lada azvârlită de Acrisiu, să iasă un pescar pe mare. Acel pescar se numea Dictis. Pescarul și-a întins năvodul. Dar când să tragă de frânghii, simte că atârână ceva greu. În năvod se găsea o ladă. Trage la țarm această ladă și o desface cu un topor. Și dinlăuntru i se arată o biată mamă și un copil.

Când o zărește pe Danae, pescarul Dictis stă înlemnit. El nu văzuse încă în viață ochi mai senini, mai blânzi, mai verzi. Nici trup mai mlădios, mai zvelt. Nici păr să aibă așa culoare de flacăra cu vâlvătăi. Și nici nu auzise încă un glas atât de mângâios.

Fără să stea deloc pe gânduri, fără s-o întrebe cine e, pescarul îi așterne fetei un pat de ierburi verzi și moi și îi aduce pește proaspăt, fiert în căldare de aramă, și fructe dulci: curmale, rodii și într-un pocal îi toarnă vin.

Pruncului său îi aduce lapte, de la o capră ce păștea pe lângă casa lui, pe coastă. Pe coasta insulei Serifos, unde trăia pescarul Dictis.

Înzdrăvenită, după hrană și băutură mai ales, Danae îi povestește totul. Și el, adânc înduișat, o roagă, plin de bunătate, să fie oaspetele său.

— Eu sunt pescar, i-a grăit Dictis. Sunt om sărac, însă cinstit. În casa mea poți fi stăpână. Te rog să fii soția mea. Și după atâtea suferințe mă voi sili să-ți făuresc o viață cât mai fericită...

Ea a primit. Pescarul Dictis era un om plăcut și bun.

Iar anii s-au pornit să curgă prea repede pentru ei doi, ce viețuiau în fericire. Perseu creștea și el, grăbit, și se făcuse un flăcăiandru isteț, voinic și priceput la pescuit și vânatoare.

Numai că în insula aceea, unde-și avea pescarul casa, domnea pe atunci Polidecte, un rege lacom și hain. Deși era frate cu Dictis, regele acesta îl ura și-l izgonise din palate. Și se temea nespuse de el, să nu-i râvnească cumva tronul. Cu atât mai mult cu cât poporul era sătul de Polidecte, care îl asuprea grozav.

Iar răul rege Polidecte, trecând prin insulă cu carul, o văzu într-o seară pe Danae.

REGELE INSULEI SERIFOS URZEȘTE UN PLAN

„O astfel de soție are Dictis, pescar sărac și amărât, ce-și ține zilele cu trudă?... Nu merită așa ceva!“... și-a zis în barbă Polidecte. „Asta-i femeie pentru un rege, nu pentru un nevoiaș ca el...“

Aflând apoi că bunul Dictis era din zori la pescuit, regele a intrat în casă.

— Frumoasa mea, i-a rostit el, ungându-și glasul cu dulceată, este păcat să te pălești într-o căsuță amărâtă, îngrijind de un biet pescar... Eu sunt un rege plin de fală. Și am palate – cred că știi! – și bogății nemăsurate. Te fac regină, dacă vrei, stăpână peste aceste locuri... Și orice voie ți-o împlinesc, dacă primești să îmi fii nevastă...

— Nu vreau!... Nu țin să fiu regină!... a spus Danae regelui. Soțul meu e blajin și harnic. Îl îndrăgește pe Perseu. Nu pot să-i fiu necredincioasă... Te rog, ne lasă și te du...

S-a mâniat rău Polidecte. Și-a vrut s-o prindă pe Danae și să o tragă cu de-a sila până la carul său regal. Noroc că atunci venea călare, pe malul mării, și Perseu⁹. Auzind țipetele mamei, s-a repezit într-ajutor. Și îmbrâncindu-l pe Polidecte, a eliberat-o pe Danae din mâinile ce o pângăreau.

Regele insulei Serifos ar fi putut să poruncească slugilor sale de credință să-i ia îndată viața tânărului ce-i sta împotrivă. Însă n-a vrut s-o îndârjească mai rău pe frumoasa Danae.

A mai lăsat să treacă anume câteva săptămâni sau luni. Și a trimis după Perseu, zicând că are să-i vorbească.

— Flăcăule, i-a grăit el. Am auzit că povestești celor ce vor să te asculte că tatăl tău ar fi chiar Zeus. Așa-i? Ori nu-i așa? Răspunde!

— Așa e, rege! Tatăl meu este însuși mărețul Zeus!

— De este astfel, precum spui, ar trebui să fii viteaz... Zeus este stăpânul lumii. Și în lume bântuie trei ființe îngrozitoare și hapsăne. Sunt cele trei surori gorgone, care au ucis sute de oameni. Două surori, cele mai mari, sunt, precum știi, nemuritoare. Însă a treia, cea mai mică și cea mai rea, zisă Meduza, are o fire muritoare... Nu vrei să pleci tu s-o răpui?...

— Da, Polidecte, voi pleca... Știu că de fapt îmi dorești moartea. Și totuși, voi porni la luptă, pentru că vreau să scap pe oameni de mișeliile Meduzei... și când mă întorc vom mai vedea...

Regele a rânjit în barbă de bucurie și speranță că fiul frumoasei Danae o să se piardă în lupta asta. Și-a mai rostit, în încheiere:

— Danae va rămâne aici, ostatică, până vii tu... De nu-ți păstrezi făgăduiala, de nu îmi aduci capul Meduzei, Danae va plăti cu viața...

Perseu s-a înclinat spre rege, în semn că totul se va face așa precum i-a poruncit, și a plecat întâi spre templu. Aici și-a ars pe altar jertfa și l-a rugat pe tatăl său:

— Tu m-ai adus pe lume, tată... Puterea ta-i nemărginită... Îți cer acum să mă ajuți în lupta grea ce vreau s-o încep...

Îndată a vuit din slavă un zgomot lung peste pământuri și peste ape, până în Tartar. Și lângă tânărul Perseu s-a ivit însuși zeul Hermes, purtând o sabie întoarsă, cu lama bine ascuțită.

SFATUL ZEULUI HERMES

— Frate Perseu, a grăit zeul, căci frate mi-ești, tu, după tată... Zeus m-a trimis din Olimp să-ți dau în mână arma asta. Să-ți mai destăinui și o taină...

Flăcăul a luat arma în mână și-a ascultat ce-i spunea Hermes.

— Gorgonele înspăimântătoare au brațe lungi, roșii, de aramă; gheare tăioase, de oțel; aripi de aur și pe cap le atârnă plete de aramă, în care sunt încâlciți mulți șerpi. Dinții lor, ca de porc mistreț, de o albeață uimitoare, sfășie pe orice muritor ce se abate pe la ele. Sub frunte au ochi mari, rotunzi. Dacă privesc pe cineva cu ochii lor sclipind de furie, omul acela împietrește. Dar tu să nu te temi, Perseu, Și ca să poți să te apropii, fără primejdie, de ele, iată ce-ți trimite Atena...

Și Hermes i-a întins un scut strălucitor, făcut din aur.

— Când ai s-ajungi lângă gorgone și vei dori să pornești lupta, a mai spus Hermes lui Perseu, să nu te uiți în ochii lor... Să cauți în scut, ca într-o oglindă. Și doar prin scut să le privești. Astfel vei fi ferit de moarte!... Pe trupuri sunt acoperite cu solzi albaștri, de oțel. Așa-s de tari solzii aceia, că nicio sabie sau lance nu le-ar putea pătrunde carnea. Doar sabia ce ți-o împrumut, lucrată de zeul Hefaistos, și care l-a răpus pe Argus, are puterea de-a tăia și solzi, și oase, cu înlesnire... Având această armă în mână, pleacă pe cale, fără grijă, mereu spre asfințit, spre țara unde sălășluiesc zeul Tanatos¹⁰ și Nix, zeita întunecată, ce ține în brațele ei noaptea. Caută în drum pe trei bătrâne, trei vrăjitoare ale mării, ce poartă numele de graie¹¹. Ele știu drumul cel mai scurt până la locul unde stau necruțătoarele gorgone... Fii priceput și fii viteaz! Atena, sora ta cerească, și eu te vom călăuzi¹²...

Perseu i-a mulțumit lui Hermes. A luat și scutul lat, de aur, trimis de sora sa, Atena, și, fără teamă, a plecat pe calea lungă, către țărmul unde aflase că trăiau cele trei graie ale mării.

Și-a mers... A mers prin țări destule, și peste ape învolburate, și peste munți cu creste sure, și prin zăpezi, și prin arșițe...

Dar, într-o seară, a ajuns în locul unde se aflau cele trei graie ale mării – surori cu cele trei gorgone.

Toate bătrânele acestea aveau însă un singur ochi, pe care-l foloseau cu schimbul, câte trei zile fiecare, în vremea cât stăteau de strajă pe acel drum către gorgone.

Perseu s-a pitulat într-un tufiş. Alături şi-a săpat o groapă. Ştia că babele aveau şi un dinte fermecat, de forma unei sulite lungi, cu care-i omorau pe oameni, când îi zăreau pe malul mării – şi trebuia să stea ferit.

PERSEU O RĂPUNE PE MEDUZA

A stat de veghe cam trei zile. Însă în cea de-a treia noapte, Perseu s-a furişat prin beznă, până aproape lângă ele. Şi a pândit când o bătrână îşi scotea ochiul din orbită, ca să-l întindă celeilalte.

Atunci s-a repezit ca uliul şi le-a smuls ochiul, într-o clipă, din ghearele înfricoşătoare.

Ochiul ardea ca un tăciune. Perseu l-a azvârlit în groapă, punând deasupra lui pământ, şi s-a ascuns iar în tufiş.

— Cine-i tâlharul?... Unde-i ochiul?... strigau, cu gemete de spaimă, cele trei graie, umblând oarbe, pe ţărmurile întinsei mări.

Perseu le-a spus atunci că este fiul lui Zeus şi al Danaei, şi le-a cerut să jure toate pe Stix, pe râul din Infern, că îl vor ajuta să ajungă la cele trei surori gorgone... Numai aşa le dă iar ochiul. Altminteri vor rămâne oarbe.

Văzând că nu mai au ce face, cele trei graie au jurat să îl ajute pe flăcău. Ba chiar l-au învăţat să meargă, în primul rând, la nişte nimfe, care păstrau într-un palat casca zeului

Hades – Pluto. Casca¹³ aceasta, făurită de trei ciclopi, avea un har. Cel ce şi-o pune pe cap se făcea îndată nevăzut. Tot nimfele păstrau la ele două sandale înaripate şi un sac de piele fermecat. În acel sac putea să încapă, după nevoie, doar o nucă (atuncea sacul se strângea) şi tot la fel, putea cuprinde, lărgindu-se, o casă întreagă.

Perseu aude toate astea. Dă graielor înapoi ochiul şi se porneşte către nimfe. Ajunge la palatul lor. Şi – poate învăţat de Hermes – grăieşte atât de frumos, că nimfele îi împrumută sandalele înaripate, sacul de piele fermecat, casca lui Hades, nevăzutul, şi îl îndrumă mai departe cum să găsească pe gorgone.

Acum da, putea să lupte cu cele trei surori hapsâne! Perseu îşi pune la picioare sandalele înaripate şi se înalţă în văzduh. Porneşte în zbor, ca o furtună, către ţinutul unde stau preafieroasele gorgone...

Chiar soarele se minunează, văzându-l sub bolta cea senină pe fiul ager al lui Zeus.

„Unde se duce?” se întreba marele Helios, în sine, şi-l cercetează cu privirea, căci tare-i mai plăcea să ştie şi să vegheze în lume totul.

Îl vede pe flăcău cum zboară spre o insulă din piatră albă, ce se afla în mijlocul mării. Gorgonele tocmai dormeau. Şerpii din pletele de aramă se mişcau amorţiţi de somn. Pe o stâncă dreaptă ca un pat, pe aşternuturi de mătase, gorgonele stăteau întinse. Iar solzii albaştri de oţel, ghearele roşii, de aramă şi aripile lor lungi, de aur, luceau cu scânteieri pe stâncă, gata aproape să-l orbească.

Perseu se avântă ca năluca lângă gorgonele ce dorm. Cu înţelepciune se apropie, privindu-le nu drept în faţă, ci oglinindu-le în scut. Cu sabia lui ascuţită, retează, dintr-o izbitură,